

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 6 marca 2025 r.

Poz. 1976

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NP-II.4131.1.28.2025.4

WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 24 lutego 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465, ze zm.)

orzekam

nieważność uchwały nr IX/70/25 Rady Gminy Kobyla Góra z dnia 24 stycznia 2025 r. w sprawie programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy Kobyla Góra w latach 2025-2029 - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

W dniu 24 stycznia 2025 r. Rada Gminy Kobyla Góra podjęła uchwałę nr IX/70/25 w sprawie programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy Kobyla Góra w latach 2025-2029, zwaną dalej „uchwałą”. Przedmiotowy program stanowi załącznik do uchwały i dalej będzie powoływany jako „Program”.

Uchwałę podjęto na podstawie: „art. 21 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2023r. poz. 725)”.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu 27 stycznia 2025 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Do uchwalenia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy upoważnia radę gminy przepis art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 725), zwanej dalej „ustawą”. Zgodnie z treścią art. 21 ust. 2 ustawy: „Wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinien być opracowany na co najmniej pięć kolejnych lat i obejmować w szczególności: 1) prognozę dotyczącą wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach; 2) analizę potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na kolejne lata; 3) planowaną sprzedaż lokali w kolejnych latach; 4) zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu; 5) sposób i zasady zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy oraz przewidywane zmiany w zakresie zarządzania mieszkaniowym zasobem gminy w kolejnych latach; 6) źródła finansowania gospodarki mieszkaniowej w kolejnych latach; 7) wysokość kosztów w kolejnych latach, z podziałem na koszty bieżącej eksploatacji, koszty remontów oraz koszty modernizacji lokali i budynków wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, koszty zarządu nieruchomościami wspólnymi, których gmina jest jednym ze współwłaścicieli, a także koszty inwestycyjne; 8) opis innych działań mających na celu poprawę wykorzystania i racjonalizację gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, a w szczególności: a) niezbędny zakres zamian lokali związanych z remontami budynków i lokali, b) planowaną sprzedaż lokali”.

Ustawodawca, określając w art. 21 ust. 2 ustawy materię, którą winien regulować program, posłużył się zwrotem „w szczególności”, co oznacza, iż omawiana delegacja ustawowa nie ma charakteru zamkniętego.

Istotne jest jednak, aby rada gminy w programie zamieściła postanowienia odnoszące się do wszystkich kwestii wymienionych w tym przepisie. Pominięcie bądź niewypełnienie dyspozycji któregoś z obligatoryjnych elementów powoduje, iż taka uchwała dotknięta jest istotną wadą prawną. Realizacja upoważnienia wynikającego z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy wymaga bowiem ujęcia w programie wszystkich elementów wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy i w sposób zgodny z tym przepisem, w przeciwnym wypadku konieczne jest stwierdzenie nieważności uchwały w całości (por. wyrok WSA we Wrocławiu z 16 września 2014 r., IV SA/Wr 201/14; wyrok WSA w Lublinie z 30 września 2014 r., II SA/Lu 670/14; wyrok WSA w Łodzi z 2 lutego 2017 r., III SA/Łd 956/16; wyrok WSA w Gliwicach z 15 czerwca 2020 r., II SA/Gl 1456/19; wyrok NSA z 30 stycznia 2023 r., III OSK 2153/22; wszystkie powołane w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym orzeczenia sądów administracyjnych są opublikowane w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Odnosząc powyższe do ocenianego Programu, stwierdzić należy, że Rada Gminy Kobyla Góra nie unormowała prawidłowo wszystkich zagadnień enumeratywnie wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy.

Przepis art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy nakłada na radę gminy obowiązek określenia w wieloletnim programie gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy prognozy dotyczącej wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach.

Powyższej materii poświęcono rozdział I Programu, w którym przedstawiono aktualną wielkość zasobu mieszkaniowego gminy, w skład którego „wchodzi obecnie 46 lokali mieszkalnych będących własnością Gminy Kobyla Góra” (pkt 3), wyszczególnionych w tabeli zawartej w pkt 1. „Własnością Gminy jest 11 budynków mieszkalnych” (pkt 3), o strukturze wiekowej określonej w pkt 5. Jednocześnie przyjęto, że: „Prognozuje się, że w latach 2025-2029 stan mieszkaniowego zasobu gminy nie będzie się znacznie zmieniał” (pkt 4).

Z dalszych zapisów Programu można wywieść, że na zmiany wielkości mieszkaniowego zasobu gminy może wpłynąć: przewidziana w rozdziale III (pkt 2) i VIII (pkt 7) sprzedaż lokali, pozyskanie nowych lokali „poprzez budowę nowych lokali komunalnych i socjalnych współfinansowanych przez środki zewnętrzne” (pkt 8 w rozdziale VIII), pozyskanie lokali socjalnych „poprzez adaptację pomieszczeń o innym przeznaczeniu niż mieszkalne – będących własnością Gminy oraz poprzez wydzielenie mieszkań socjalnych z gminnego zasobu mieszkaniowego w budynkach mieszkalnych” (pkt 2 w rozdziale I). Rada nie określiła jednak żadnych konkretnych prognoz co do liczby lokali przewidzianych do sprzedaży (uzależniając tę sprzedaż od „ewentualnego zainteresowania najemców wykupem mieszkań” – pkt 2 w rozdziale III), jak i liczby lokali pozyskiwanych. Prognozy co do tych wielkości, a w konsekwencji ich wpływu na stan (wielkość) mieszkaniowego zasobu gminy nie sposób wyczytać z Programu ani w ujęciu ogólnym, ani tym bardziej – czego wymaga ustawodawca w art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy - na poszczególne lata jego obowiązywania. Tym samym uznać należy, że rada nie wypełniła w sposób prawidłowy normy kompetencyjnej w zakresie określenia w Programie prognozy dotyczącej wielkości mieszkaniowego zasobu gminy w poszczególnych latach.

Ponadto w Programie brakuje wymaganej przez ustawodawcę prognozy dotyczącej stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach obowiązywania Programu (tj. w poszczególnych latach 2025-2029). Rada określiła jedynie aktualną ocenę stanu technicznego tego zasobu, przy czym ocena ta jest uogólniona, odnosząca się do całego zasobu, a nie jego poszczególnych składowych (budynków, lokali mieszkalnych), a rada posługuje się ogólnikowymi określeniami: „średni stan techniczny”, budzący „wiele zastrzeżeń co ma swoje odzwierciedlenia w protokołach przeglądów technicznych” (pkt 5 w rozdziale I), „pogarszający się stan techniczny” (pkt 1 w rozdziale VIII). Z kolei jedyne wskazówki co do przyszłego (prognozowanego) stanu technicznego mieszkaniowego zasobu gminy, jakie można odczytać z treści Programu, są równie ogólnikowe, a ponadto niespójne ze sobą i odnoszą się do bliżej nieokreślonej przyszłości: „Celem Gminy jest utrzymanie budynków w dobrym stanie technicznym, niepogorszonym i na poziomie norm odpowiadającym normom zawartym w prawie budowlanym oraz innych przepisach prawa” (zdanie pierwsze w rozdziale II), „[...] konieczne jest dokonywanie remontów mieszkań celem ich utrzymania w należyтым stanie technicznym” (pkt 1 w rozdziale VIII), „remonty oraz wszelkie naprawy powinny prowadzić do poprawy stanu technicznego oraz do poprawy efektywności energetycznej budynków i lokali” (pkt 3 w rozdziale VIII). Zdaniem organu, powyższe zapisy nie są wystarczające do wypełnienia obowiązku uchwalodawczego rady gminy wynikającego z art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy w zakresie określenia prognozy dotyczącej stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach.

Jak słusznie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku z 12 grudnia 2012 r., IV SA/Wr 567/12: „Obowiązkiem organu stanowiącego gminy jest określenie aktualnego stanu zasobu i następnie pomniejszenie lub powiększenie go w kolejnych latach w związku z planowanymi działaniami (np. sprzedaż, budowa, kupno, likwidacja itp.). Rada w przedmiotowym programie nie zawarła również treści dotyczących prognozy stanu technicznego lokali wchodzących w skład zasobu gminnego w poszczególnych latach obowiązywania planu. [...] prognoza wielkości zasobu mieszkaniowego gminy oraz prognoza stanu technicznego tego zasobu powinna zostać ustalona z podziałem na kolejne lata [...]”.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że Rada Gminy Kobyła Góra nie wywiązała się z obowiązku uchwałodawczego wynikającego z art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, a uchwalony przez nią Program nie zawiera obligatoryjnych, wymaganych przez ustawodawcę elementów, powodując jego wadliwość w całości. Uchybienie to stanowi istotne naruszenie prawa, tj. art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, i skutkować musi stwierdzeniem nieważności całej uchwały.

Nadmienić należy, że brak szczegółowego określenia prognozy stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach wpływa na wadliwość i niewykonalność innych zapisów Programu, co jest kolejnym argumentem przemawiającym za stwierdzeniem nieważności uchwały w całości. Organ nadzoru zwraca w tym miejscu uwagę na pkt 2 w rozdziale III („Planowana sprzedaż lokali w kolejnych latach”), w którym przyjęto, że: „W pierwszej kolejności sprzedaży powinny podlegać lokale w najgorszym stanie technicznym oraz lokale których sprzedaż spowoduje utratę wszystkich udziałów w budynku oraz wyjście ze wspólnot mieszkaniowych”. O ile w pkt 3 tego rozdziału wskazano budynki, w których Gmina jest współwłaścicielem, o tyle na podstawie zapisów Programu nie sposób zidentyfikować lokali „w najgorszym stanie technicznym”, bowiem takiej analizy (prognozy) nie dokonano. Tym samym nie jest wiadomym, które z lokali podlegają sprzedaży „w pierwszej kolejności”. Ponadto od prawidłowości określenia omawianego elementu Programu, zależą także kolejne jego elementy, o czym mowa poniżej.

Zgodnie z dyspozycją normy kompetencyjnej wynikającej z art. 21 ust. 2 pkt 2 ustawy, rada gminy winna ująć w wieloletnim programie gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy „analizę potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na kolejne lata”. Wyjaśnić w tym miejscu należy, że analiza potrzeb remontowych i modernizacyjnych winna być przeprowadzona i zamieszczona w przedmiotowym programie i wynikać z ustalonego wcześniej (i ujętego w tym samym programie) stanu technicznego budynków i lokali. Dopiero zidentyfikowane w ten sposób, skonkretyzowane potrzeby mogą stanowić podstawę do opracowania planu remontów i modernizacji. Na kwestię tę zwrócił uwagę Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu wyroku z 30 stycznia 2023 r., III OSK 2153/22: „[...] plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, o jakim mowa w art. 21 ust. 2 pkt 2 uopł, ma być poprzedzony analizą potrzeb, które z kolei mają wynikać z prognozy stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach. Tak też należy odczytywać kolejność, w jakiej poszczególne treści upoważnienia ustawowego mają być zamieszczane w uchwale”. Co istotne, wszystkie omawiane tu elementy przedmiotowego programu winny być rozpisane z podziałem na kolejne lata jego obowiązywania.

Rozdział II Programu został zatytułowany: „Analiza potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikających ze stanu technicznego budynków i lokali z podziałem na kolejne lata”, niemniej jednak nie zawiera on analizy potrzeb remontowych i modernizacyjnych. W powołanym rozdziale rada ograniczyła się do wskazania, że: „Planuje się wykonanie bieżących remontów i naprawa oraz wymianę w miarę potrzeb i w miarę posiadanych środków finansowych: okien, drzwi wejściowych, tynków zewnętrznych, instalacji elektrycznej i centralnego ogrzewania, pieców grzewczych itp.”, jednak analizy tychże potrzeb, do których się odnosi cytowany zapis („w miarę potrzeb”), w samym Programie nie dokonano. Szczątkowe i ogólnikowe zapisy dotyczące tej materii odczytać można z treści pkt 5 w rozdziale I („Budynki z uwagi na ich wiekowość są w średnim stanie technicznym i dlatego wymagają ciągłych nakładów na remonty. [...] Wszystkie budynki wyposażone są w energię elektryczną. Instalacja w części budynków została już wymieniona jednak jeszcze w kilku konieczna jest jej wymiana”, jednak – zdaniem organu nadzoru – nie są one wystarczające do wypełnienia delegacji w omawianym zakresie.

W konsekwencji, również dokonany w Programie plan remontów i modernizacji nie spełnia oczekiwanej przez ustawodawcę szczegółowości, skoro – po pierwsze – nie jest on pochodną skonkretyzowanych potrzeb remontowych i modernizacyjnych, ani też wynikiem prawidłowo określonego stanu technicznego

budynków i lokali, a po drugie – plan ten nie został rozpisany z podziałem na kolejne lata obowiązywania Programu.

W świetle powyższego należy uznać, że oceniany Program został wydany z istotnym naruszeniem art. 21 ust. 2 pkt 2 ustawy, bowiem nie określa w sposób wymagany prawem elementu obligatoryjnego jakim jest „analiza potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na kolejne lata”. Powyższe czyni wadliwym cały Program, co uzasadnia stwierdzenie nieważności uchwały w całości.

Zastrzeżenia organu nadzoru budzi także sposób realizacji przez radę normy kompetencyjnej wynikającej z art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy. Zgodnie z tym przepisem, wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinien obejmować „zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu”. Materię tę rada unormowała w rozdziale IV Programu, obejmującym następującą regulację (pkt 4): „Ustalając stawki czynszu w mieszkaniowym zasobie gminy organ wykonawczy uwzględnia czynniki obniżające stawkę czynszu takie jak: 1) brak wody w lokalu – 20%, 2) brak kanalizacji zbiorczej, zbiornika bezodpływowego bądź przydomowej oczyszczalni ścieków – 10%, 3) lokal położony w miejscowości Mąkoszyce – 10%. 4) lokal położony w innej miejscowości poza Kobylą Górą – 20%, 5) lokal położony w budynku od dwóch lokali do czterech lokali – 5%, 6) lokal położony w budynkach powyżej czterech lokali – 10%”.

Zdaniem organu nadzoru, rada nie uregulowała w sposób prawidłowy warunków obniżania czynszu, a tym samym nie wypełniła delegacji ustawowej w tym zakresie. Upoważnienie do uregulowania w przedmiotowym programie warunków obniżania czynszu musi być realizowane z uwzględnieniem art. 7 ust. 1 ustawy. Zgodnie z tym przepisem: „W lokalach wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego właściciel ustala stawki czynszu za 1 m² powierzchni użytkowej lokali, z uwzględnieniem czynników podwyższających lub obniżających ich wartość użytkową, a w szczególności: 1) położenia budynku; 2) położenia lokalu w budynku; 3) wyposażenia budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stanu; 4) ogólnego stanu technicznego budynku”.

Powyższy przepis nakłada na gminę obowiązek ustalenia stawki czynszu z uwzględnieniem wszystkich enumeratywnie wyliczonych czynników. Przesłanki te muszą być bezwzględnie respektowane w uchwale organu stanowiącego gminy, niezależnie od okoliczności faktycznych i rzeczywistych uwarunkowań. Stanowią one bowiem minimum, które uchwałodawca powinien uwzględnić (por. wyrok NSA z 28 kwietnia 2020 r., I OSK 837/19; wyrok NSA z 25 czerwca 2010 r., I OSK 410/10; wyrok NSA z 12 lutego 2008 r., I OSK 1764/07). Oprócz uwzględnienia ww. czynników, rada winna również dokonać ich wartościowania. Zgodnie ze stanowiskiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z 15 czerwca 2020 r., II SA/Gl 1456/19: „Regulując zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu Rada powinna była uwzględnić co najmniej wszystkie wymienione w art. 7 ust. 1 ustawy o czynniki, tj.: położenie budynku, położenie lokalu w budynku, wyposażenie budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stan, ogólny stan techniczny budynku. Konieczne było także przypisanie każdemu z tych czynników określonej wartości, o którą obniżony zostanie czynsz”.

Tymczasem Rada Gminy Kobyla Góra w cytowanym powyżej przepisie pkt 4 w rozdziale IV Programu nie uwzględniła wszystkich ustawowo wymaganych czynników, tj. ogólnego stanu technicznego budynku. Tym samym określone w Programie warunki obniżania czynszu w sposób istotny naruszają art. 21 ust. 2 pkt 4 w związku z art. 7 ust. 1 ustawy, co przekłada się na wadliwość całego Programu i uzasadnia stwierdzenie nieważności uchwały w całości.

Za niezgodny z powyższymi przepisami ustawy należy również uznać zapis pkt 5 w rozdziale IV Programu, w myśl którego: „Przy uwzględnianiu czynszu stawki obniżające jej wysokość sumuje się jednak suma zastosowanych obniżek czynszu nie może przekraczać 30%”. Jak już bowiem wskazano powyżej, przepis art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy nakłada na radę gminy obowiązek ustalenia zasad polityki czynszowej oraz warunków obniżania czynszu z uwzględnieniem wszystkich enumeratywnie wyliczonych w art. 7 ust. 1 ustawy czynników, przy czym, w ocenie organu nadzoru, tak określona delegacja ustawowa nie upoważnia organu stanowiącego gminy do zawierania w treści Programu postanowień ustalających próg łącznego obniżenia stawek czynszu z tytułu czynników określonych w art. 7 ust. 1 ustawy.

Ponadto należy zauważyć, że na gruncie badanego Programu Rada Gminy Kobyla Góra posługuje się określeniem „lokal socjalny” (por. pkt 2 w rozdziale I, pkt 8 w rozdziale VIII), które utraciło byt prawny

z dniem 21 kwietnia 2019 r. na mocy ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o zmianie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych, ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 756, ze zm.). Ustawodawca zrezygnował wówczas z pojęcia „lokal socjalny”, zastępując je pojęciem „najmu socjalnego lokalu” (por. art. 4 ust. 2, art. 22-25 ustawy). Konsekwencją wskazanej nowelizacji była likwidacja odrębnej funkcjonalnie części mieszkaniowego zasobu gminy, jaką stanowiły lokale socjalne, na rzecz umów najmu socjalnego lokali mieszkalnych. Omawiana nowelizacja zmieniła także treść przepisu art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, który wcześniej zobowiązywał do określenia w przedmiotowym programie prognozy dotyczącej wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach - z podziałem na lokale socjalne i pozostałe lokale mieszkalne. Posługiwanie się zatem przez radę gminy w uchwale podejmowanej w oparciu o art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy określeniem „lokal socjalny” nie znajduje uzasadnienia w obecnie obowiązującym porządku prawnym.

Końcowo organ nadzoru zwraca uwagę na kwestie redagowania uchwał będących aktami prawa miejscowego w świetle „Zasad techniki prawodawczej” stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), zwanych dalej „ZTP”. Jak wynika z § 124 ust. 1 i 2 w związku z § 143 ZTP, podstawową jednostką redakcyjną uchwały jest paragraf (§), przy czym paragrafy można dzielić na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, litery na tiret, a tiret na podwójne tiret. Należy zachować ciągłość numeracji paragrafów w obrębie całej uchwały (§ 57 ust. 1 w związku z § 143 ZTP). W celu systematyzacji przepisów uchwały paragrafy można grupować w jednostki systematyzacyjne - rozdziały (§ 124a ust. 1 i 2 w związku z § 143 ZTP), przy czym rozdziały należy numerować cyframi arabskimi (§ 62 ust. 1 w związku z § 143 ZTP). Oceniany Program nie spełnia powyższych wymogów redakcyjnych, jednak uchybienia w tym zakresie nie stanowią naruszenia prawa o charakterze istotnym i nie powodują nieważności uchwały.

Wobec wykazanych istotnych wad prawnych, jakimi obarczona została badana uchwała, należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie

1. Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

2. Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

wz. Wojewody Wielkopolskiego
I Wicewojewoda Wielkopolski
Karolina Fabiś-Szulc
(dokument podpisany elektronicznie)

Otrzymują:

Rada Gminy Kobyla Góra

Wójt Gminy Kobyla Góra